

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LUC MOLDREY

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Λουίζα ήταν μια όμορφη νέα, με χρυσά μαλλιά και ζαφειρένια μάτια, ψηλή και λιγερή. Όσοι την περιτοίχιζαν ήταν ερωτευμένοι μαζί της. Έκείνη όμως δεν γύριζε να ιδεί κανένα, και φαινόταν να προτιμάει ένα μελαγχολικό μεσόκοπο κύριο, ούτε πολύ πλούσιο, ούτε και όμοιο.

Όλοι απορούσαν για την παράδοξη αυτή προτίμηση της Λουίζας, κι οι νεαροί θαυμασμένοι της — ένας από τους οποίους ήταν κι' εγώ, — μεσούσαμε θανάσιμα τον αντίζυγό μας.

Η Λουίζα φαινόταν τρελλά ερωτευμένη μαζί του. Στους περιπάτους, στους χορούς, στα θέατρα, παντού, την βλέπαμε μαζί με τον άνθρωπο αυτόν που δεν της παύριζε καθόλου.

Η Λουίζα ήταν βέβαια ανεξάρτητη και πλούσια, κι' επειδή δεν είχε να δώσει λόγο σε κανένα, μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε. Άλλα, ή προτίμησις της σ' έναν άνθρωπο σχεδόν γέρο, ήταν κάτι αναπόσπαστο και σκανδαλώδες.

Ένα βράδυ, βρισκόμουν μαζί με τον φίλο μου Έρριχο Λεμονιέ, ο οποίος ήταν κι' αυτός ερωτευμένος με την Λουίζα. Είμαστε βέβαια αντίζυγοι, αλλά εφόσον δεν είχε κανείς μας την εύνοια της γυναίκας που αγαπούσαμε, μάς ένοιγε ο ίδιος πάθος.

Έκείνο το βράδυ λοιπόν ο Έρριχος κι' εγώ, μελούσαμε πάλι για τη Λουίζα.

— Μά είνε φοβερό, μου είπε σε μια στιγμή, ο φίλος μου, να προτιμά η Λουίζα από τόσους νέους κι' όμοιους άνδρες, τον Μαρτάλ, τον γέρο αυτόν πύθρο, με τὰ παράξενα μάτια που μοιάζουν σαν μάτια τρελλού. Είν' ένας άνθρωπος τόσο μυστηριώδης!... Δεν ξέρουμε καν ούτε από ποιά κατάγεται. Τι είνε; Γερμανός; Ρώσος; Αμερικανός; Μάλιστα όλες τις γλώσσες.

— Ποιος ξέρει, φίλε μου, απάντησε στον Έρριχο, Γι' αυτό ίσως η Λουίζα τον προτιμάει απ' όλους μας...

Γιατί έχει παράξενα μάτια, και γιατί είνε μυστηριώδης. Η γυναίκες έχουν τόσο ιδιότροπα γούστα!... — Όποσδήποτε, έκανε ο Έρριχος, εγώ δεν μπορώ να το χωλέψω, πως η Λουίζα, μιά τόσο χαριτωμένη νέα, ή όποια ως προχτές ακόμα ήταν τόσο σοβαρή, καταδέχεται τώρα να εκπίθεται μ' αυτόν τον γέρο - πύθρο. Τι να σου πω!...

Η Λουίζα είνε πολύ νεύρική, κι' εύαίσθητη. Μήπως ο Μαρτάλ την ιπνωτίζει με τὰ φοβερά του μάτια; Πολλές φορές κι' εγώ ακόμα νοιώθω ένα ρίγος όταν τὰ μάτια του με κοιτάζουν...

— Δεν το πιστεύω, του απάντησα. Η προτίμησις αυτή της Λουίζας στον Μαρτάλ, είνε απλοώτατα, μιά γυναικεία ιδιοπροπία.

— Μά δεν πρόκειται για μιά απλή προτίμησι, είπε ο φίλος μου. Δεν ξέρεις λοιπόν, ότι είδαν αρκετές φορές την Λουίζα να βγαίνει πολύ άργα από το σπίτι του Μαρτάλ!...

— Τι λές; Έκανα εγώ, ξαφνασμένος.

— Μάλιστα!... Είνε φοβερό!... Φοβερό!... Και τώρα, αυτή τη στιγμή, ποιος ξέρει αν η Λουίζα δεν βρίσκεται πάλι στο σπίτι του Μαρτάλ. Έτσι μου έχετε να πλώ ως έχει.

— Έρχομαι κι' εγώ μαζί σου...

Σε λίγο ώρα βρισκόμαστε κι' οι δυο μπροστά στο σπίτι του Μαρτάλ. Ήταν ένα σπίτι μέτριο, περιτριγυρισμένο από κήπο. Χτυπήσαμε την καγκελλένια πόρτα του κήπου. Σε λίγο, ένας ύπνους παρουσιάστηκε και, χωρίς να μάζ ανοίξη την πόρτα, μάς είπε ότι ο κύριος Μαρτάλ απουσίαζε.

— Όταν ο ύπνους έφυγε, ο Έρριχος μου είπε:

— Τι να σου πω, Ζάν. Έχω την ιδέα ότι ο Μαρτάλ βρίσκεται μέσα. Είμαι μάλιστα βέβαιος ότι είνε κι' η Λουίζα μαζί του... Το προσπαθήσαμε.

Την ίδια ακριβώς προσπάθησα κι' εγώ, και καθώς επιθυμούσα πολύ να μάθω αν η Λουίζα ήταν πραγματικά φίληγάδα του Μαρτάλ, είπα στον Έρριχο:

— Άκουσε, εγώ που είμαι πιο αδύνατος και πιο σβέλτος από σένα, θα πηδήσω από τὰ κάγκελλα του κήπου, και θα πάω ως αυτό το φωτισμένο παράθυρο, για να δω τί γίνεται μέσα στο σπίτι. Δεν είνε σωστό βέβαια αυτό που θα κάνω, αλλά θέλω να μάθω, θέλω να βεβαιωθώ.

— Να, μου απάντησε ο Έρριχος. Πήδηξε μέσα στον κήπο, και προχώρησε ως το παράθυρο. Θέλω κι' εγώ να μάθω...

Το σπίτι βρισκόταν σε μέρος ερημικό. Έτσι πηδήσα μέσα στον κήπο, χωρίς να με ιδή κανείς άλλος, εκτός από τον Έρριχο. Κατόπι πλησίασα από παράθυρο. Το βρήκα κατάλειπτο, αλλά ανάμεσα από τις γυάλινες του διακορνάτορες φως.

Επειδή άκουσα από μέσα ομιλίες, κόλλησα το αυτί μου στο παράθυρο για ν' άκούσω καλύτερα.

Αμέσως άνεγνώρισα τη φωνή του Μαρτάλ, ή όποια έλεγε:

— Θέλω!... Άκούτε!... Το θέλω!...

Κι' έπειτα άκουσα τη φωνή της Λουίζας — νά, της Λουίζας — ή όποια του απάντησε πρήμιωτας:

— Δεν μπορώ... Δεν μπορώ...

Η φωνή του Μαρτάλ, πιο επιβλητική τώρα, και πιο άγρια, εξακολούθησε:

— Πρέπει να το κάνετε, κύριο... στις τέσσερες, άκούτε; Στις τέσσερες... Θα πάτε στο σπίτι του. Θα του μιλήσετε για διάφορα...

— Να!... Να!... φημίρισε ή Λουίζα.

— Υπερα... εγώ θα τον φωνάξω στο τηλέφωνο... Και τότε, εσείς θ' άδειάσετε αυτό το μπουκαλάκι μέσα στο φλυτζάνι του τσαγιού του...

— Καλά... Καλά... φημίρισε πάλι ή Λουίζα.

— Όταν θα τον πάρω ο ύπνος, εξακολούθησε ο Μαρτάλ, θα πάρετε από το γραφείο του, από το δεξί συρτάρι, το χαρτοφυλάκιο... Το πράσινο χαρτοφυλάκιο, με το μονόγραμμο Β...

Εγώ έντομεταξύ θα σας περιμένο εδώ... Πρέπει να κάνετε ότι σας είπα... Το θέλω... Άκούτε; Το θέλω...

Εγώ έντομεταξύ, άκουγα κατάπληκτος αυτό το διάλογο. Για μιά στιγμή μου ήρθε να χτυπήσω το παράθυρο και να παρουσιαστώ άξαφνα μπροστά στον Μαρτάλ. Άλλά κρατήθηκα, και δεν έκανα μιά τέτοια ανοησία. Είχα άλλωστε μάθει καλά αρκετά, και, αφού απομακρύνθηκα απ' το παράθυρο, ξαναπήδησα από τὰ κάγκελλα του κήπου και βρέθηκα κοντά στον Έρριχο, ο οποίος μ' περιέμενε με πραγματική αγωνία. Του είπα τότε όσα είχα ακούσει. Τότε εκείνος, κατάπληκτος, μου απάντησε:

— Υπέθετα πως ο Μαρτάλ ιπνωτίζει μόνο την Λουίζα... Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι θα την ανάγκαζε να κλέψει. Είνε φοβερό!... Φοβερό!... Πρέπει να έμποδίσουμε την Λουίζα να πάη άδριο στις τέσσερες, εκεί που την στέλνει ο Μαρτάλ.

— Όχι, είπα εγώ, δεν πρέπει να την έμποδίσουμε. Άπεναντίας πρέπει να την παρακολουθήσουμε για να ιδούμε που θα πάη.

— Σύμφωνοι, είπε ο Έρριχος.

Την άλλη μέρα το πρωί, συνάντησα την Λουίζα στο δρόμο. Την χαϊρέθηκα, και την ρώτησα τί γίνεται.

— Είμαι πολύ καλά, μου απάντησε.

Άλλά τὰ μάτια της μου φάνηκαν πολύ αλλοιωμένα. Τότε εγώ, την ρώτησα κάπως άπτόμοια:

— Δεσποινίς, τί ιδέα έχετε για τον κύριο Μαρτάλ;

— Είνε ο καλύτερος, ο θελκτικότερος, κι' ο τιμωρότερος των ανθρώπων, μου απάντησε, χωρίς δισταγμό κι' απομακρύνθηκα άμέσως...

— Φρίκη!... Άποκαλούσε τιμωρότερο των ανθρώπων, τον άν-

— Θέλω!... Άκούτε;... Το θέλω!... είπε ο Μαρτάλ.

θροστο αυτό που την έβιαζε να γίνη κλέφτρα!...
Δυστυχισμένη Λουΐζα! Σε τέτοιο σημείο λοιπόν την είχε σαγηνώσει αυτός ο Άθλιος!

Στις τέσσερες το απόγευμα, ο Έρρικος κι' εγώ παρακολούθησαμε, όπως είχαμε συμφωνήσει, την Λουΐζα και την είδαμε να μπαίνει στην βίλλα ενός Ρώσου, ο οποίος είχε έρθει πριν από λίγες μέρες στην πόλη μας, Περιστέρι για μερικά λεπτά, κι' ύστερα χτυπήσαμε κι' εμείς την πόρτα της βίλλας. Ένας υπηρέτης μας άνοιξε, και του είπαμε ότι είναι μεγάλη ανάγκη να μιλήσουμε ιδιαίτερος στον κύριό του.

Σε λίγο ο Ρώσος παρουσιάστηκε, και του άποκαλύψαμε όσα ξέραμε. Τότε εκείνος μας είπε:

— Είμαι Ρώσος πρόσφυγ. Έχω εφεύρει ένα εκρηματικό μηχανισμό, το όποιο θέλει ν' αγοράσή η Γαλλική Κυβέρνηση, "Όλα τα πραγματεύσεών μου με την Κυβέρνηση, τα έχω φυλακίσει από δεξιά σωφάρι του γραφείου μου. Φαίνεται λοιπόν ότι αυτός ο κύριος Μαρτάλ είναι κατάσκοπος ξένης δυνάμεως κι' έβιασε τη Λουΐζα να του κλέψη το μηχανισμό μου. Θα τους άποκαλύψω, και θα τους παραδώσω στην άστυνομία. Ένωσα σας!.. Σας εύχαριστώ πολύ γιατί με προσεκάτησατε!

Μα εμείς τον συγκαταθήκαμε και του είπαμε ν' αντιπαύαση, χωρίς ν' αναληφθή η Λουΐζα πίσω, πάλι πάντα έγγραμά του με άλλα άσημαντα χειρόγραφα. Άφου το έκανε αυτό, ξαναγύρισε κοντά στη νέα και, σύμφωνα με τις υποδείξεις μας πάντοτε, προσκοιμήθηκε πώς ήπιε το τσάι που του πρόσφερε ή ίδια και κατόπιν έκανε πως άποκοιμήθηκε από το μακροτύχο. Η Λουΐζα άνοιξε τότε το γραφείο του, πήρε πάλι χειρόγραφο που βρήκε μέσα στο πράσινο χαρτοφύλακιο κι' έγραψε.

"Υστερα από μισή ώρα όμως ο Έρρικος, εγώ, ο Ρώσος και δύο άστυνομικοί, χτυπούσαμε την πόρτα του Μαρτάλ. Μόλις ο υπηρέτης μας άνοιξε, εισομήσαμε μέσα και πόν βοήθαμ! εκεί μαζί με τη Λουΐζα. Κατόπιν οι άστυνομικοί δέν δυσκολύνθηκαν να βρούν τα χαρτιά που είχε πάρει ή Λουΐζα από το σπίτι του Ρώσου και τα όποια ο Μαρτάλ δέν είχε προφτάσει άκόμα να κρύψη.

Τότε ο μυστηριώδης αυτός άνθρωπος αναγκάστηκε να μας άμολογήσει πάλι πάντα. Μας είπε πως χρησιμοποιούσε την ύπνωτιστική του δύναμη για να εξημερήσει ένα ξένο κράτος, του όποιου ήτο κατάσκοπος. Η Λουΐζα βρήθηκε μπροστά του την στιγμή άκριβώς που ζητούσε ένα πρόσωπο κατάλληλο για να τον βοηθήσει σ' αυτήν την ύποθεση. Ένα πρόσωπο, δηλαδή, το όποιο να ύπνωτίσεται εύκολα. Άλλά καθώς άμολογήσε ο Έδιος, δυσκολύνθηκε πολύ για να την πείσει να κλέψη τα έγγραφα.

Η δυστυχής Λουΐζα άκουγε τώρα κατάλληλη τις εξομολογήσεις του.

Δέν θυμόσαν άπολύτως τίποτε απ' ότ' αυτά. Είχε κλέψει χωρίς να έχη συνείδηση της πράξέως της, ύπνωτούστας τυφλά στον Μαρτάλ...

Ο Μαρτάλ πρόκειται να δικαστή σε λίγο...
"Όσον άφορά τη Λουΐζα, αυτή έπαυε μιιά προμερή νευρική κρίση, και τώρα βροίσαστα σε μιιά κλωνική. Τί φοβερό!...

ΤΑ ΠΑΡΑΘΕΑ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΩΝ

Ποιά γλώσσα άφραγε μιλούσαν οι Πρωτόπλαστοι τον καιρό που ζούσαν στον έπίγειο Παράδεισό τους; Τό ζήτημα αυτό άπασχόλησε πολλούς σοφούς ως τα σήμερα κι' έγινε άφορη να διατυπωθούν διάφορες άπόψεις.

Έν πρώτους οι ραβδίνοι των πρώτων εβραϊκών χρόνων ίσχυρίζοντο ότι ο Άδάμ και ή Εύα χρησιμοποιούσαν τη Σαμαριτική γλώσσα.

Ο σοφός Βέλγος καθηγητής και συγγραφέας Γοροπέ ύπεστήριξε έξ άλλου σ' ένα του σύγγραμμα, ότι ή γλώσσα των Πρωτοπλάστων ήταν ή Κιμριδική, δηλ. ή άρχαία Φλαμανδική.

Τέλος, ένας Άγγλος σοφός έγραψε συβαρώτατα ότι, όταν ο Άδάμ πήρε από τη συντροφιά του και κατέλαβε τον άπαγορευμένο καρπό, κινδύνεψε να πνιγί και φώναξε «Α τάν!» που στη γλώσσα των παλαιών Βρεττανών σημαίνει «Τί μεγάλο κομμάτι!».

Άπ' ότ' αυτά πιστεύετε ότι θέλετε ή μάλλον... μόν πιστεύετε τίποτα άπολύτως.

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΧΑΡΑ ΜΑΣ

Η άνοιξιάντη μιά σκέλεεσ' βραδιά.
Μας χάιδευν ή αύρα όλο μύρα.
Κ' ή μιιά στην άλλη μιλάγε χαριά
βουβά, μήπως έπνηήσαμε τη Μοίρα...
Στη μωροειγή σου έπάνω άγκυλιά
τό ζουρασιμένο άφρινα κεφάλι,
κι' οι στοχασμοί στη νύχτια σιγαλιά
έξανογαν πρός τ' όνειρον τ' άροργιάλι...
Μας μέθυσαν τα χάρια, τα φίλια,
Τόν χωρισμό κανείς δέν είχε νούσει
που όχόταν στη μικροδία μας φωλιά
τη φτωχή χαρά μας να σοτιάση!...

ΣΠΥΡΟΣ ΓΟΥΣΚΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Κ' άρχινησε του φθινοπώρου ο θρήνος
κλιών, σαν δάκρυα, ή στάλες της βροχούλας
κι' ο άγέριος πνέει άνάλαμρα και κείνος
σαν πέοασμα άγνό, κάποιος ψυχούλας...
Κι' είνε νωπό το χόμα, Σκόρπια φύλλα
έδο και κεί, ψυχροραγούν θλιμμένα,
οιγούν στού άγέρα την άνατριχίλα,
γυμνά κλαριά, σαν νάαι άρφασιμένα...
Κι' άρχινησε κι' ο θρήνος ο διόξ μου
κλιών, σαν τη βροχή, τα δάκρυά μου,
αίτρινα και κλιονιά σοροποιούντα μπρός μου
σαν φθινοπώρον φύλλα, τα όνειρά μου...

ΔΣ... ΗΤΑΝΕ

Ήταν βαθεία νυχτιά. Μέσ' στο σοκοτιά
με της ψυχής δάκρυα τα μάτια
τ' όνειρον ταξιδιώτης χθές το βράδυ
τριγυρίζα στης σκέψης τα πάλιατα.
Χορδές άρμονιζού βιολιού σοροποιίνε
κάπου ταγρό τις νότες σε ζευγάρια
ποδοπλαντώνουν νεύς να κλιστούνε
στη Σάλη του χορού με παλληγάρια.
Έτσι και μεις χθές βράδυ άγκυλισμένο
— ό! τη γλυκειά βραδεία πώς τη θυμόμια —
άτ' του ταγρό τις νότες μεθυσμένο
έγχομα κρυφά να φιληθούμε!
Άς ήτανε ξανά να σε φιλοδοξώ
να σ' έσφιγγα ξανά στην άγκυλιά μου
ξανά σαν χθές το βράδυ να μεθόσα
κι' άς ήταν μοναχά στά όνειράτά μου.

ΔΥΚ. ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

ΠΑΛΗΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

Παλήα καράβια έσεις, φτωχά και θαλασσοδαρμένα,
κοιμάστε στη θαμψόφωτη του λιμανιού άγκυλιά
θλιμμένα κι' έρημα, καράβια έσεις λησμονημένα,
στην άκρη του πελάου βουβά, σε μαύρη σιγαλιά.
Έναν καιρό περιήρανα κι' άφροστεφανομένα
σε μανιασμένες θάλασσες διαβαίνατε γοργά,
σε καταγίδες κι' άστρατές, σε σούθη άγειριμένα,
τρελλά με τη γυγάντινη παίζατε τρικυμιά.
Τώρα σαν τί να βλάτετε στο μακρινό όνειρό σας,

το μανιασμένο σας χορό μέσ' στους ώκεανούς,
του φεγγαριού τ' άσηματά τα χάρια στο πλευρό σας,
ή κάποιους σύντροφους γλυκούς και ναίτες άδερφούς;
Καβάλλα.
Ι. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Ο ΛΑΒΩΜΕΝΟΣ

Ω! γέλιο μελαγχολικό της χεινοπορινής αύγης
και συ χαρά που απ' της ψυχής τη θλίψη μέσα αναρριγείς
κι' ό! κλάμα σύμπονον ματιών που άγάπησα ποτέ μου!
Μέσα στην τρύπα τη βαθεία της έμπρωμένης μου πληγής
έλατε και πò γήτεμα της γλύκας χύστετέ μου...
Άκου τον ήχο μιιάς πολύ ραγής καμπάνας μακρινής,

το ροχαζμό του θάνατον στα χείλη της
(φτωχής στρωμένης
κι' ό! πόνε που γαλήνευες τό νου τρικυμ-
(σε μου!

Πές μου ποιους μαύρους στοχασμούς της
(θείας όρημής έγκωμονείς
ό! σὺ πορφύρινε ούρανέ που κρέμασι άνω-
(θέ μου!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΙΑΚΟΣ